

200701167/1.

Datum uitspraak: 27 november 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/10310 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Rotterdam, van 19 januari 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 februari 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 januari 2007, verzonden op 2 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Appellant heeft zijn hoger beroep aangevuld bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 februari 2007. Deze brieven zijn aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Desgevraagd heeft de staatssecretaris van Justitie bij brief van 16 juli 2007 een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in grief 1 is aangevoerd kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief 2 klaagt appellant dat de enkele omstandigheid dat hij behoort tot de Hazara bevolkingsgroep, een etnische minderheidsgroepering die, zo stelt hij, slachtoffer is geworden van massaal geweld, voldoende is voor een geslaagd beroep op artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Hij heeft daartoe verwezen naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 11 januari 2007 in zaak nr. 1948/04, tegen Nederland (AB 2007, 76), waarin volgens hem het zogenoemde individualiseringsvereiste is losgelaten en de paragrafen 3.4.2 van de algemene ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan van mei 2004 en februari 2006.

2.2.1. Volgens het arrest van het EHRM van 30 oktober 1991 in zaak nr. 13163/87, tegen het Verenigd Koninkrijk (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat een vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke individuele kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het

EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

Uit bijvoorbeeld de arresten van het EHRM van 6 maart 2001 in zaak nr. 45276/99, tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2001/104), van 17 februari 2004 in zaak nr. 58510/00, tegen Nederland (NJB 2004/17, nr. 20) en van 26 juli 2005 in zaak nr. 38885/02, tegen Finland (AB 2005, 370) blijkt dat naast het aldus gestelde individualiseringsvereiste betekenis toekomt aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst waaraan het individuele asielrelaas wordt gerelateerd.

Uit voormeld arrest van het EHRM van 11 januari 2007 kan niet worden afgeleid dat voormeld individualiseringsvereiste is verlaten. Wel valt, zoals de Afdeling in haar uitspraak van 12 oktober 2007 in zaak nr. 200701023/1 (www.raadvanstate.nl) heeft overwogen, uit dit arrest af te leiden dat, indien een vreemdeling deel uitmaakt van een specifieke minderheidsgroep die doelwit is van ernstige mensenrechtenschendingen en sprake zou kunnen zijn van bijzondere omstandigheden als aan de orde waren in de zaak , informatie over de situatie van die groep en de mate waarin die bescherming kan bieden of vinden tegen zodanige mensenrechtenschendingen, uitdrukkelijk meegewogen moet worden bij de beantwoording van de vraag of een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM en die informatie een groter gewicht moet krijgen naarmate bedoelde situatie ernstiger is gebleken.

2.2.2. In de door appellant aangehaalde paragrafen 3.4.2 van voormelde ambtsberichten van mei 2004 en februari 2006 wordt – voor zover van belang – het volgende vermeld:

"Hazara's zijn in het verleden vaak slachtoffer geweest van discriminatie op zowel religieuze als raciale gronden. Tijdens het Talibanregime resulteerde dit in misstanden jegens de Hazara-bevolking in met name Centraal-Afghanistan. Omdat de Hazara's een belangrijk aandeel hebben geleverd in de overwinning op de Taliban is de situatie van Hazara's in met name Kaboel verbeterd. De Hazara-bevolking is meer dan in het verleden vertegenwoordigd in de overheidsinstituten."

In paragraaf 3.4.2 van het ambtsbericht van mei 2004 worden de districten in de provincies en Uruzgan en Daikuni aangewezen als gebieden waar Hazara's, die naar die gebieden willen terugkeren, een risico lopen slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen door lokale commandanten. Voorts wordt in die paragraaf gesteld dat in deze districten sprake is van een grote mate van wetteloosheid en dat eind augustus 2003 met name de veiligheidssituatie in het district Dai Kundi tot het vertrek van tientallen gezinnen leidde.

In het ambtsbericht van februari 2006 is, voor zover thans van belang, vermeld dat Hazara's in het zuiden en westen van Afghanistan een verhoogd risico lopen op discriminatie en vervolging.

2.2.3. Hoewel blijkens voormelde informatie de situatie van personen die behoren tot de Hazara bevolkingsgroep speciale aandacht vergt, volgt daaruit niet dat sprake is van een minderheidsgroep die dermate kwetsbaar is dat de leden reeds op grond van het behoren tot die groep geen bescherming kunnen krijgen tegen ernstige mensenrechtenschendingen waarvan zij het doelwit zijn. Evenmin is ten aanzien van appellant vastgesteld dat hij in het verleden wegens het behoren tot de Hazara bevolkingsgroep onderworpen is geweest aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Appellant dient, om een geslaagd beroep op dat artikel te kunnen doen, derhalve verdere hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, waaruit blijkt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met dat artikel. Dit heeft hij niet gedaan. Uit hetgeen hiervoor in 2.1. is overwogen, volgt dat hetgeen appellant terzake heeft gesteld daartoe niet toereikend is.

De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de minister zich op het standpunt heeft mogen stellen dat niet aannemelijk is dat appellant bij gedwongen verwijdering naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De grief faalt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en
mr. R. van der Spoel en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van
mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

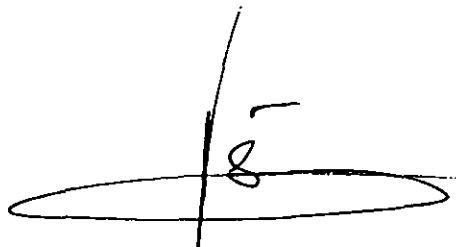
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 november 2007

348-473.

Verzonden: 27 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudig

nevenzittingsplaats Rotterdam

UITSPRAAK

Reg.nr.: AWB 06/10310
V-nummer

Inzake : eiser,
gemachtigde mr. A.J.J. Fraanje, advocaat te Dordrecht,

tegen : de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder, gemachtigde mr. W.A. Kleingeld.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser, naar eigen zeggen geboren op _____ en van Afghaanse nationaliteit, verblijft sedert december 2003 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in Nederland. Op 6 januari 2004 heeft hij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Op 28 juni 2004 heeft verweerder het voornemen kenbaar gemaakt tot afwijzing van de aanvraag. Op 11 augustus 2004 heeft eiser zijn zienswijze hierop naar voren gebracht. Bij besluit van 30 november 2004 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

2. Op 20 december 2004 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij brief van 12 oktober 2005 heeft verweerder het besluit van 30 november 2004 ingetrokken. Eiser heeft daarop het beroep ingetrokken.

3. Op 17 januari 2006 heeft verweerder opnieuw een voornemen uitgebracht. Op 6 februari 2006 heeft eiser zijn zienswijze hierop naar voren gebracht. Bij besluit van 21 februari 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Voorts heeft verweerder ambtshalve geoordeeld dat eiser niet in aanmerking komt voor toelating als alleenstaande minderjarige vreemdeling (amv).

4. Op 27 februari 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Verweerder heeft op 7 november 2006 een verweerschrift ingediend.

5. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 8 december 2006. Eiser is ter zitting verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

AWB 06/10310

2

II. OVERWEGINGEN

1.1. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

1.2. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag als vorenbedoeld afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gebaseerd op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

1.3. Ingevolge het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

1.4. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef, en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2. Eiser heeft verklaard dat hij afkomstig is uit de provincie Uruzgan en dat hij behoort tot de bevolkingsgroep van de Hazara. De vader van eiser was in conflict met zijn buurman. Eiser was echter bevriend met de zoon van deze buurman. Samen gingen zij regelmatig erop uit om hout te sprokkelen. Tijdens een van deze tochten is van een steile rotswand gevallen en later die dag aan zijn verwondingen overleden. Eiser stelt dat de vader van uit is op bloedwraak. De vader van eiser bood hun huis en land aan ter genoegdoening, maar de vader van heeft dit geweigerd. Eiser heeft daarop het land verlaten.

3. Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen op grond van het eerste lid van artikel 31 van de Vw 2000 in samenhang met het tweede lid, aanhef en onder f, van dat artikel. Verweerder legt hieraan ten grondslag dat eiser kan worden tegen geworpen dat hij geen documenten heeft overgelegd. Voorts heeft eiser volgens verweerder summiere en tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Het relaas van eiser is uitsluitend op vermoedens gebaseerd. Van dit relaas gaat dan ook geen positieve overtuigingskracht uit, aldus verweerder. Verweerder heeft ambtshalve overwogen dat eiser vanwege zijn ongeloofwaardige relaas evenmin in aanmerking komt voor toelating als amv.

4. Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Hij verwijst daartoe naar de zienswijze van 6 februari 2006. Daarnaast stelt eiser dat uit TBV 2004/60 (bedoeld is: WBV 2004/60) volgt dat etnische minderheden, waaronder de Hazara, bij een geringe indicatie van problemen vanwege hun etniciteit in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Verweerder heeft ten onrechte deze toets

AWB 06/10310

3

niet uitgevoerd. Het asielrelaas bevat deze indicaties. Ten slotte verwijst eiser naar de zienswijze van 11 augustus 2004, waarin hij heeft verklaard dat hij telefonisch van een neef heeft vernomen dat zijn vader is vermoord. Verweerder kan dit niet ongeloofwaardig achten, volgens eiser.

5.1. De rechtbank overweegt het volgende.

5.2. Ten aanzien van de stelling van eiser dat hem ten onrechte een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vw 2000 is onthouden, overweegt de rechtbank het volgende.

5.3. De rechtbank stelt vast dat eiser geen beroepsgronden heeft aangevoerd ten aanzien van het standpunt van verweerder dat eiser kan worden verweten dat hij geen documenten heeft overgelegd. In de gronden van het beroep heeft eiser weliswaar verwezen naar de zienswijze van 6 februari 2006, maar daarin is op dit punt evenmin iets aangevoerd.

5.4. Het voorgaande heeft tot gevolg dat in het relaas van eiser geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Dit betekent dat van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht moet uitgaan om als geloofwaardig aangemerkt te kunnen worden.

5.5. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiser een dergelijke overtuigingskracht ontbeert en overweegt hiertoe het volgende. De verklaringen die eiser heeft afgelegd over de werkzaamheden van zijn vader en diens verblijf in Pakistan en met betrekking tot het ongeval met zijn dermate vaag en wisselend dat verweerder daaraan in redelijkheid geen geloof heeft hoeven hechten. Eiser heeft daarvoor geen afdoende verklaring kunnen geven. Eiser heeft in de zienswijze gewezen op zijn jeugdige leeftijd en gesteld dat de tolk zijn verklaringen verkeerd heeft weergegeven. Verweerder heeft in het bestreden besluit uitvoering gemotiveerd waarom de argumenten van eiser in de zienswijze niet opgaan. In beroep heeft eiser wederom verwezen naar de zienswijze, zonder nader aan te geven waarom de motivering van verweerder ondeugdelijk is. Aldus heeft eiser het standpunt van verweerder niet gemotiveerd weersproken.

5.6. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft. Verweerder heeft derhalve terecht besloten tot onthouding van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

6.1. Hetgeen eiser heeft aangevoerd biedt geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat eiser geen specifieke, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt op grond waarvan geoordeeld zou dienen te worden dat hij bij gedwongen terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij uitzetting dreigt derhalve geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verweerder heeft dan ook terecht geen grond aanwezig geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

AWB 06/10310

4

6.2. Eiser heeft zich in dit kader vanwege zijn Hazara-afkomst beroepen op het beleid van verweerder zoals neergelegd in WBV 2004/60, waarin staat dat voor personen afkomstig uit een van de risicogroepen een geringe indicatie dat zij vanwege hun etniciteit problemen hebben ondervonden, voldoende is voor een vergunning op grond van artikel 3 EVRM. Eiser stelt ten onrechte dat verweerder deze toets niet heeft uitgevoerd. Verweerder heeft in het bestreden besluit overwogen dat uit het enkele feit dat eiser behoort tot de Hazara niet de conclusie kan worden getrokken dat hij bij terugkeer het risico loopt op een behandeling als verboden in artikel 3 EVRM. De rechtbank overweegt dat eiser heeft verklaard dat hij geen problemen heeft ondervonden vanwege zijn etnische achtergrond, zodat ook een geringe indicatie van problemen ontbreekt.

7.. Ten aanzien van de ambtshalve weigering een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen als amv oordeelt de rechtbank als volgt. Gelet op de overweging dat verweerder het relaas van eiser ongeloofwaardig heeft mogen achten, wordt evenmin geloof gehecht aan de verklaring van eiser dat hij heeft vernomen dat zijn vader is vermoord. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen weigeren aan eiser een verblijfsvergunning op grond van het beleid inzake alleenstaande minderjarige vreemdelingen te verlenen.

8. Het beroep is derhalve ongegrond.

9. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

AWB 06/10310

5

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

RECHT DOENDE:

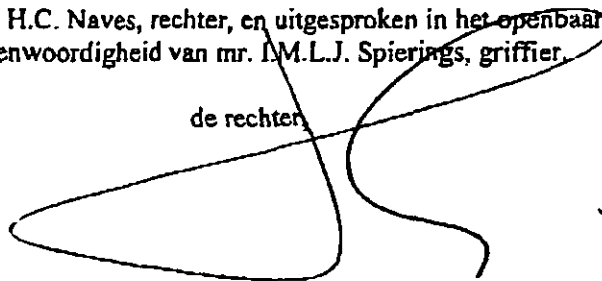
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H.C. Naves, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 19 januari 2007, in tegenwoordigheid van mr. I.M.L.J. Spierings, griffier.

de griffier,

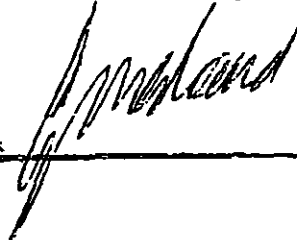
de rechter

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op:

2 - FEB 2007

VOOR COPIE CONFORM De griffier van de
rechtbank
te 's-Gravenhage

wnd

Mr A.J.J. Fraanje
Mr B.J. Manspeaker

Steegversloot 54
3311 PP Dordrecht

Tel. 078 614 50 16

Fax 078 614 55 25

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
13 FEB 2007	
ZAAKNR. 200701167	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

FRAANJE & MANSPEAKER
ADVOCATEN

PER FAX: 070 365 13 80

Alsmede per post

Raad van State Afdeling Bestuursrechtspraak

Hoger Beroep vreemdelingenzaken

Postbus 16113

2500 BC 's-Gravenhage

betrft: / IND Rijsbergen 4AP

onze ref: 20070057 / er

uw ref: 0401.06.0610

datum: 13 februari 2007

Hoger Beroepschrift Vreemdelingenwet Asiel+ ambtshalve Regulier

Ten behoeve van de vreemdeling:

achternaam

voornamen

geboortedatum

nationaliteit

geslacht

woon- of verblijfplaats

Afghaans

M

AZC Keijenbergseweg 10-12, 6705 BN WAGENINGEN

Van:

naam gemachtigde

volmacht

A.J.J. Fraanje

De advocaat verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van dit hoger beroep.

plaats van vestiging

correspondentieadres

telefoonnummer

faxnummer

Overige gegevens:

IND-nummer

CRV-nummer

IND-district

datum bekendmaking uitspraak

omschrijving uitspraak

Dordrecht

Steegversloot 54, 3311 PP Dordrecht

078 614 50 16

078 614 55 25

0401.06.0610

IND Rijsbergen 4AP

2 februari 2007

Beroep tegen afwijzende beslissing op aanvraag asiel en toelating als alleenstaande minderjarige vreemdeling is ongegrond verklaard.

Tegen genoemde uitspraak, welke hierbij is gevoegd (*), wordt hoger beroep ingesteld en de volgende grieven aangevoerd:

Grief 1

De rechtbank heeft onder r.o. 5.5 zonder enige naderemotivering overwogen dat: *"De verklaring die eiser heeft afgelegd over de werkzaamheden van zijn vader en diens verblijf in Pakistan en met betrekking tot het ongeval met Ali zijn dermate vaag en wisselend, dat verweerder in redelijkheid geen geloof heeft hoeven te hechten".*

Toelichting:

In de bestreden uitspraak ontbreekt elke motivering voor dit oordeel. Daarom is de uitspraak in strijd met art. 8:69 Awb.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank het beroep van eiser op zijn Hazara-afkomst en het beleid, zoals neergelegd in WBV 2004/60 verworpen met de redenering dat: *"Eiser heeft verklaard dat hij geen problemen heeft ondervonden vanwege zijn etnische achtergrond, zodat een geringe indicatie van problemen ontbreekt".*

Toelichting:

In de zienswijze heeft eiser aangevoerd dat in zijn asielrelaas indicaties te vinden zijn dat hij in het land van herkomst vanwege zijn behoren tot de Hazara's problemen ondervindt. Het enkele feit dat eiser heeft verklaard, zoals hiervoor is aangegeven, is dan niet doorslaggevend.

Dordrecht, 13 februari 2007.

A.J.J. Fraanje.

Mr A.J.J. Fraanje
Mr B.J. Manspeaker
Steegoversloot 54
3311 PP Dordrecht
Tel. 078 614 50 16
Fax 078 614 55 25

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1147-C 23 FEB 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR: GR

FRAANJE & MANSPEAKER
ADVOCATEN

betreft: IND Rijsbergen 4AP
onze ref: 20070057 / er
uw ref: 0401.06.0610
rolnummer: 200701167/1/V3
datum: 23 februari 2007

PER FAX: 070 365 13 80

Raad van State Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Mevrouw, mijnheer,

Betreft: Aanvullende toelichting op grief 2

Aanvullende toelichting op grief 2 van het hoger beroepschrift van 13 februari 2007, gericht tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Rotterdam van 19 januari 2007, verzonden 2 februari 2007, bij u in behandeling genomen onder nummer 200701167/1/V3.

Naar mening van eiser wordt grief 2 ondersteund door het EHRM in de uitspraak van 11 januari 2007, nummer 1948/04 (

Eiser behoort tot de kwetsbare etnisch en religieuze minderheid van de Hazara's. Hij is afkomstig uit het zuiden van Afghanistan, de provincie Hij verliet zijn land in 2003.

In het algemeen ambtsbericht Afghanistan van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van mei 2004 wordt over Hazara's vermeld: *"Hazara's zijn in het verleden vaak het slachtoffer geweest van discriminatie op zowel religieuze als raciale gronden. Zij vormen een Sji'ietische minderheid in Afghanistan. Tijdens het Taklibanregime resulteerde dit in misstanden jegens de Hazara-bevolking in met name centraal-Afghanistan".*

En verder: *"Hazara's die willen terugkeren naar de districten (...) en Uruzgan lopen risico slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen door lokale commandanten. In deze districten is sprake van een grote mate van wetteloosheid".*

In het ambtsbericht van februari 2005 worden deze constatering herhaald.

Het beleid van verweerder beschouwt de Hazara's als risicogroep. In TBV 2004/60 en (herhaald) in TBV 2006/22 d.d. 2 juni 2006 wordt vastgesteld dat de Hazara's als lid van een etnische en religieuze minderheid in centraal en zuid-Afghanistan beschouwd worden als een risicogroep. Van deze groep wordt vermeld: *"Kan met geringe indicaties reeds aannemelijk worden gemaakt dat deze problemen leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op schending van art. 3 EVRM".*

In de onderhavige zaak heeft eiser niet aangegeven dat hij vervolgd werd of risico liep vanwege het behoren tot de groep van de Hazara's. Voor de IND en de rechtbank is dit reden geweest het beroep van eiser op een asielstatus, in het bijzonder op art. 3 EVRM, af te wijzen.

Uit valt echter af te leiden dat het individualiseringsvereiste | -arrest,
EHRM 30 oktober 1991 Rv 1991,19) moet worden losgelaten. Het enkele feit dat betrokkene
behoort tot een etnische minderheidsgroepering, die slachtoffer is geworden van massaal
geweld, is voldoende voor een beroep op de bescherming die art. 3 EVRM hem biedt.

Dit klemmt temeer nu blijkens de genoemde ambtsberichten in het algemeen wordt gesteld:
*"Hazara's lopen een verhoogd risico op discriminatie en vervolging in het zuiden en westen van
Afghanistan".*

Hoogachtend,

A.J.J. Fraanje